

Alice Turner

Liefdeloos

Motief – Deel 6

Thriller

TERESA

‘Vergeef me vader, want ik heb gezondigd,’ zei Teresa.

‘Dank de Heer, want Hij is goed.’

‘Zijn barmhartigheid duurt eeuwig.’

‘Uw zonden zijn u vergeven. Ga heen in vrede.’

‘Godzijdank,’ zei Teresa.

Proloog

TERESA

Kerstavond 1986

Zodra Teresa haar ogen opendeed, begonnen die te prikken. Haar keel zat dicht. Onmiddellijk begon ze te hoesten. De slaapkamer was gevuld met rook. Vuur. Er was brand. Het huis stond in brand!

‘Brand!’ riep ze. ‘George... De kinderen! Er is brand!’

Automatisch deed ze de schemerlamp op het nachtkastje aan. Het licht onthulde alleen een verstikkende grijswitte deken van rook. Ze wilde George wakker schudden, maar er lag niemand naast haar. Was hij nog niet naar bed gekomen? Teresa ging meestal eerder naar bed, in de hoop dat ze in slaap zou vallen voordat hij dat deed. George was een snurker. Het liefst sliep ze apart, maar daar wilde George niets van weten. Volgens hem was dat onnatuurlijk. Er waren wel meer dingen in hun huwelijk onnatuurlijk, maar die negeerde hij voor het gemak. Zijn gemak. Soms, als ze een paar dagen niet had geslapen en aan het eind van haar Latijn was, kroop ze bij haar tienjarige dochter Miriam in bed met de smoes dat die niet had kunnen slapen vanwege een nachtmerrie. Liegen om te kunnen slapen.

Teresa zag nauwelijks een hand voor ogen. Haar keel deed pijn en zwoegend haalde ze adem. Instinctief dook ze in elkaar. Ze had zuurstof nodig en snel ook, maar eerst moest ze Miriam in veiligheid brengen. Haar slaapkamer lag tegenover de ouderlijke slaapkamer, maar doordat Teresa niets zag, was ze gedesoriënteerd. Ze wist niet meer wat links en rechts, voor en achter was. Waarom hadden ze dit nooit geoefend? Vorige week nog had ze een programma gezien waarin geadviseerd werd een brandoefening te doen. Geblinddoekt. Ze stak haar handen uit en op de tast vond ze een muur, maar welke? Welke kant moest ze op? Ze riep Miriam en onmiddellijk kreeg ze daar spijt van. De bijtende rook drong nog dieper in haar longen.

Ze bewoog naar rechts, terwijl ze met haar handen de muur aftastte, in de hoop de deur naar Miriams slaapkamer te vinden. Die stond altijd op een kiertje, want dat wilde Miriam graag. Ze lieten altijd het licht in de gang voor haar aan. Het enige wat ze voelde was de muur en de twijfel sloeg toe. Was ze de verkeerde kant op gelopen? Ze ging de andere kant op. Het leek tergend langzaam te gaan. Eindelijk vonden haar vingers de deurpost. Ze duwde de deur verder open. Miriams bed bevond zich aan de linkerkant tegen de muur. Ze tilde Miriam op,

die niet bewoog. Ademde ze nog wel? Er was geen tijd om dat te checken. Gelukkig was Miriam klein en tener voor haar leeftijd. Teresa nam zich voor om nooit meer tegen haar te zeuren dat ze haar bord helemaal leeg moest eten.

‘George!’ Waar was hij toch? Was hij bewusteloos geraakt door de rook? Was ze helemaal op zichzelf aangewezen?

Oké, focus, ze mocht niet weer gedesoriënteerd raken. Ze had dit ontelbare keren gedaan, omdraaien en de trap af lopen. Alleen had ze al die keren op haar ogen kunnen vertrouwen. Ze draaide rechtsom en voelde. Ja, daar was de deur. Dan naar links. Ze schuifelde langs de muur. Ze meende Miriams ademhaling tegen haar borst te voelen, maar ze wist het niet zeker. Een paar stappen en dan was ze bij de trap. Voorzichtig tastte ze om zich heen, zette kleine stapjes. Ze wilde absoluut niet vallen.

Haar hart klopte steeds harder, alsof het vocht om de giftige rook van zich af te houden.

Was de brand beneden uitgebroken? Konden ze nog naar buiten komen? Waar rook was, was vuur, en afgaande op de enorme hoeveelheid rook moest er veel vuur zijn. Heel even twijfelde ze of ze het ging redden. Miriam was zo zwaar in haar armen, die brandden van de inspanning. Haar lijf voelde aan alsof haar gewicht was verdriedubbeld. Moeizaam liep ze de trap af, vechtend om haar evenwicht te bewaren.

Toen ze de begane grond bereikte, zag ze overal vlammen. Ze likten zelfs al aan het plafond. Als ze niet in levensgevaar had verkeerd, had ze misschien het vlammenspel kunnen bewonderen. De angst verlamde haar bijna. Welke kant moest ze op? Wat als ze de verkeerde beslissing nam en de vlammen tegemoet liep? Omdat het vuur aan haar linkerkant heftiger leek dan aan de rechterkant, besloot ze te proberen het huis via de achterdeur te verlaten. De hitte was intens. Haar binnenste schrijnde en haar blikveld was beperkt. Ze tastte om zich heen en brandde haar vingers pijnlijk.

Ze had geen idee hoe ze naar buiten was gekomen, maar ineens stond ze in de achtertuin. Ze klapte dubbel en liet zich op de grond zakken. Ternauwernood lukte het haar om Miriam op haar rug neer te leggen. Terwijl ze de longen uit haar lijf hoestte, checkte ze of haar dochter in orde was. Miriams ogen waren gesloten. Haar gezicht zag zwart van het roet, net zoals haar roze pyjama. In de broek zat een scheur. Hoe was die daar gekomen? Miriam zou vreselijk verdrietig zijn, want dit was haar favoriete pyjama. Misschien kon ze de scheur repareren?

Panisch veegde ze slierten haar uit het gezicht van haar dochttertje. ‘Schatje,’ prevelde ze. ‘Kun je me horen? Word alsjeblieft wakker!’ Ze bracht haar oor vlak bij Miriams mond,

luisterde of ze haar ademhaling kon horen. Ze legde haar hand op de borstkas van haar dochter. Ging die op en neer? Haar hand trilde te erg. Daarna probeerde ze een hartslag te voelen door haar vingers in Miriams nek te leggen. Voelde ze haar eigen hartslag in haar vingertoppen of die van haar dochter? Ze schreeuwde van frustratie. Voor haar greep het vuur om zich heen. Lucy's kamer lag op de bovenste verdieping en ze betreurde dat ze ooit die beslissing hadden genomen. Waarom zo ver weg?

Plotseling klonk er een knal en vlammen schoten uit het raam van de eerste verdieping naar buiten. Teresa gilte. Net op het moment dat ze naar binnen wilde rennen, hield een hand haar tegen. Het was George. Waar kwam hij vandaan?

‘Lucy...’ fluisterde Teresa.

Het gezicht van George vertrok tot een grimas. ‘Ik kan er niet bij... Te veel rook.’

Teresa jammerde. Ze wankelde naar de deur, of wat ooit de deur was geweest.

George pakte haar arm vast en sleurde haar terug. ‘Je kunt niet naar binnen,’ zei hij. ‘Ik probeer het met de trap. Via de buitenkant.’ Hij stommelde weg, alsof hij dronken was.

Vertwijfeld keek ze naar George. Had hij echt geprobeerd haar te redden, of...? Nee, zo mocht ze niet denken. Hoorde ze Lucy ‘mama’ roepen?

‘We komen eraan, schatje!’ riep ze. ‘Hou vol! Nog even...’ Haar stem brak. Ze stond op het punt toch naar binnen te gaan toen George weer verscheen. Zonder de ladder.

‘Waar is de ladder?’ schreeuwde ze.

Hij gaf geen antwoord en probeerde via de afvoerpijp langs de muur omhoog te klimmen, maar hij viel er steeds weer af. Opnieuw rende hij weg.

Teresa's benen begaven het en ze zakte in elkaar op de natte, koude grond. Waar bleef de brandweer? Iemand zou de vlammen toch moeten zien en de brandweer hebben gebeld? Het hele huis stond nu in lichterlaaie. Achter het raam van Lucy's kamer zag ze vlammen. Het was alsof die ook haar hart zwartgeblakerd achterlieten.

Ze wachtte op het verlossende geluid van sirenes die de komst van de brandweer aankondigden, maar ze hoorde slechts het oorverdovende lawaai dat het vuur voortbracht. Vuur dat ze voorheen altijd had geassocieerd met de gezelligheid van knetterend haardvuur, warmte, veiligheid, maar aan deze verzengende hitte was niets warm of veilig.

Haar moederinstinct zei dat ze weer naar Miriam moest gaan, die nog altijd op de koude, natte grond lag in haar pyjamaatje, maar ze kon zich niet bewegen. Was ze in shock? Was dit hoe het voelde om vanbinnen te verbrokkelen en alleen bij elkaar te worden gehouden door botten, spieren en huid?

George verscheen naast haar. Haar man steunde met zijn handen op zijn knieën. Hij was buiten adem. ‘De truck wil niet starten.’

Een intense, diepe haat overspoelde haar. Was hij maar niet zo zwaar. Zijn dikke pens belette hem omhoog te klimmen.

Teresa wenste dat ze flauw zou vallen, maar zelfs dat was haar niet vergund.

REYNOU

‘Weet je zeker dat dit een goed idee is?’ vroeg Reynou.

Midden in de gang van het ziekenhuis bleef Atticus staan. Mensen – ziekenhuispersoneel, bezoekers, patiënten – liepen om hen heen. Hij pakte haar bovenarm vast en trok haar aan de kant, zodat ze bijna tegen de muur stonden. ‘Het is oké als je niet wilt.’

Nog maar een week geleden had Atticus haar verteld dat Benjamin, die na een zwangerschapsvergiftiging veel te vroeg was geboren en sindsdien in een couveuse lag, niet zijn zoon was. Tenminste, volgens zijn ex-vrouw Philippa, die na de geboorte van Ben was getroffen door een postnatale depressie en ervandoor was gegaan. Nu had het jongetje niemand meer. Reynou had Atticus gesmeekt om Benja niet ten prooi te laten vallen aan het falende monster dat Jeugdzorg heette. Gelukkig had hij haar beloofd het jongetje niet aan zijn lot over te laten. Hij wist alleen niet hoe hij in zijn eentje voor Benja moest zorgen. Hij had weliswaar onbetaald verlof, maar binnenkort zou hij weer aan de slag moeten. En zijn familie en vrienden bevonden zich in zijn thuisland Nieuw-Zeeland. Bovendien had hij door Philippa’s depressie sinds de geboorte van Benja alle zorg op zich moeten nemen en dat eiste zijn tol.

Daarom had Reynou haar hulp aangeboden. Ze was nog steeds met ziekteverlof en verveelde zich kapot. En nu waren ze hier, onderweg naar Benja. Uit eigen ervaring wist ze hoe belangrijk pleegouders waren. Zonder haar eigen pleegmoeder, Emmy, zouden zij en haar oudere broer Gabriel een stuk slechter af zijn geweest. Hun ouders hadden heel wat verkeerde beslissingen genomen en een daarvan was kinderen krijgen. Hun vader was verslaafd geweest aan van alles en nog wat en had als kruimeldief meer tijd in de gevangenis doorgebracht dan daarbuiten. En als hij thuis was, mishandelde hij zijn vrouw. Ook hun moeder kampte met een drugsverslaving die weinig tot geen ruimte liet voor iets anders en ze wist het hoofd nauwelijks boven water te houden. De schoolleiding had herhaaldelijk aan de bel getrokken vanwege blauwe plekken, ongewassen kleding en het ontbreken van lunch. Gabriel en Reynou waren diverse keren korte periodes in pleeggezinnen opgenomen geweest, maar altijd weer naar huis gestuurd. Tot hun vader was overleden en hun moeder nog verder was weggezakt in haar verslaving.

Nadat een pleegvader geprobeerd had Reynou te bepotelen, was ze het huis ontvlucht en op straat gaan leven. Gabriel, die in een ander pleeggezin had gezeten, was daar weggelopen om voor haar te zorgen. Emmy was hun redding geweest, maar vrouwen zoals zij waren eerder uitzondering dan regel. Reynou wilde koste wat kost voorkomen dat Benja in die wereld terecht zou komen.

Maar wat als ze zich aan hem ging hechten?

En wat als ze zich niet aan hem ging hechten?

Was het slim om steeds zo dicht bij Atticus te zijn, nadat hij haar hart had gebroken door voor zijn gezin te kiezen?

‘Atticus,’ klonk een stem naast hen. Reynou keek opzij. Een verpleegkundige stak haar hand uit. ‘En jij moet Reynou Scott zijn. Mijn naam is Martha. Jullie zijn mooi op tijd.’ Martha was van middelbare leeftijd en slank. Haar grijzende haar, dat ooit blond was geweest, droeg ze in een dikke vlecht. Ze draaide zich om en er zat niets anders op dan haar te volgen.

Ergens was Reynou opgelucht dat de beslissing haar uit handen werd genomen.

Martha nam hen mee naar een ruim vertrek dat grensde aan de NEONATAL INTENSIVE CARE UNIT (NICU). Een groot raam gaf uitzicht op de NICU.

‘Oké, Atticus,’ zei Martha, ‘jij weet wat je moet doen. Ik neem de voorzorgsmaatregelen even met Reynou door, oké?’ Ze wendde zich tot Reynou. ‘Alle baby’s die op de neonatale afdeling worden verzorgd, zijn zeer vatbaar voor infecties en moeten worden beschermd. Griep en andere virussen kunnen aanzienlijke problemen veroorzaken voor zieke of kwetsbare baby’s. Dus als je hoest, verkouden bent of een infectie hebt, dan blijf je thuis. Voordat je naar binnen gaat, moet je goed je handen wassen. Je mag geen ringen of sieraden dragen. Ook moeten je nagels kort zijn.’

Reynou knikte. Atticus had haar dit alles al verteld en ze had haar nagels korter dan kort geknipt. Sieraden droeg ze toch al nooit. Ze volgde de instructies van Martha, die voordeed hoe ze haar handen moest wassen. Ze schrobde net zo lang tot haar huid pijn deed. Daarna moest ze haar handen nog schoonmaken met desinfecterende alcohol. Ouders waren dag en nacht welkom op de NICU, had Atticus haar verteld, grootouders mochten alleen tijdens bezoeken komen. Atticus had met het hoofd van de NICU gesproken over de situatie met Philippa en het aanbod van Reynou om te helpen. Dat hij niet Benja’s vader was, had hij verzwegen. Het hoofd had ermee ingestemd.

Via een glazen schuifdeur gingen ze de NICU binnen. Er heerste een rustige, bijna serene sfeer, die in schril contrast stond met de toestand van de baby’s, die in hun glazen kistjes vochten voor hun leven. Artsen en verpleegkundigen deden hun werk en overlegden op

zachte toon met elkaar. Moeders zaten met hun baby op schoot of stonden bij de couveuse, samen met vaders. Apparaten piepten en monitoren lichtten op.

Atticus had haar wat foto's laten zien van Benja, om haar enigszins voor te bereiden op wat haar te wachten stond. Niettemin voelde ze de tranen in haar ogen springen toen ze zijn kleine, kwetsbare lijfje in de couveuse zag liggen. De couveuse leek te worden opgeslokt door de enorme apparaten eromheen, die Ben in leven hielden.

Atticus boog zich voorover. 'Dag, mannetje.' Hij stak zijn wijsvinger naar binnen en onmiddellijk greep het kleine handje Atticus' vinger vast. Zijn oogjes zaten dicht. Zijn borst ging rustig op en neer. Hij had een luier om die veel te groot leek. Zijn dunne beentjes staken er als stokjes onderuit.

'Ik wil je aan iemand voorstellen. Dit is Reynou.' Met zijn vrije hand wenkte Atticus haar dichterbij.

Ze boog zich dicht naar het glas toe. 'Dag, ventje. Ik heb al zoveel over je gehoord,' fluisterde ze. Een van zijn oogjes ging een klein stukje open. Haar hart haperde even. Misschien was het een reflex geweest, een spiertrekking, en betekende het helemaal niets. Ze slikte de brok in haar keel weg.

De stem van Martha deed haar opschrikken. 'Zo, Benjamin, je papa is hier en hij wil je graag vasthouden.' Geroutineerd begon ze met het losmaken van alle slangetjes.

Ondertussen trok Atticus zijn shirt uit en nam plaats in een comfortabele stoel. Hij stak zijn handen uit om Benjamin van Martha over te pakken en legde het jongetje tegen zijn borst. Benjamin krulde onmiddellijk zijn beentjes onder zich en rolde zich op tot een balletje. Een van zijn handjes greep een pluk van Atticus' borsthaar stevig vast. Martha legde een dekentje over Benjamin en Atticus legde zijn hand eroverheen. Ben verdween bijna onder Atticus' vingers.

Hij was niet groter dan een rugbybal, vond Reynou.

Ze moest het hardop gezegd hebben, want Atticus lachte en zei: 'Dat denk ik ook iedere keer.'

Atticus kwam oorspronkelijk uit Nieuw-Zeeland en was daar een succesvol rugbyspeler geweest. Het land had hem uitgekotst toen hij tijdens een avondje uit met vrienden dronken in een auto was gestapt en tegen een boom was gereden, waarbij een van zijn vrienden in coma was geraakt. Het was hoofdinspecteur Gemma Nigel die hem een baan bij de Metropolitan Police had aangeboden. Philippa was onmiddellijk van hem gescheiden.

Hij had vele bijnamen, die hij te danken had aan zijn verschijning: Attila, Caveman, Het Beest. Atticus was groot en breed, met een woeste, donkere baard en dito haar. Een soort

holbewoner, een betere omschrijving was er niet. De beste *winger* ter wereld. Beste speler van de wereld ook. Hij had vijftig interlands op zijn naam staan en twaalf Rugby League-interlands. En hij was aanvoerder geweest van de All Blacks, het nationale team van Nieuw-Zeeland. Dat had Reynou allemaal niet geweten toen ze hem voor het eerst ontmoette.

Ze was een affaire met hem begonnen toen was gebleken dat haar man Samuel ernstig ziek was en niet meer beter zou worden. Hoe kun je je stervende man bedriegen met een andere man? Welk koud, harteloos kreng deed zoiets?

Maar zo was het niet.

Samuel was haar alles. Zonder hem was ze niets. Al zolang hij in haar leven was, hield ze van hem. Samuel en Reynou. Reynou en Samuel. Ze hoorden bij elkaar. En toen kwam het bericht dat hij doodging, en vanaf dat moment was ze zo ontzettend kwaad op hem omdat hij haar alleen achter zou laten. Hij had beloofd voor altijd bij haar te blijven. Zij had haar portie van mensen die haar verlieten wel gehad. Dat hij daar niks aan kon doen, maakte gevoelsmatig niet zoveel uit.

Atticus was het enige lichtpuntje geweest in die troosteloze, wrede maanden die voorafgingen aan Samuels dood. Atticus maakte dat ze bleef ademen, dat ze niet naast Samuel in bed kroop en langzaam met hem stierf. Hij maakte dat ze kon lachen, dat ze kon eten, dat ze kon voelen. Dat ze geloofde dat ze zou kunnen overleven. Dat er een leven voor haar was weggelegd zonder Samuel.

Atticus had ook niet geweten wie zij was: niet alleen een collega, maar ook de vrouw van een collega – ook Samuel werkte bij de Metropolitan Police. Toen hij dat had ontdekt, had hij er meteen een punt achter gezet. De schok was voor hen beiden groot geweest toen ze collega's werden in een nieuw team, het Motief-team, een initiatief van Gemma.

Alle moordonderzoeken in Londen werden uitgevoerd door het Specialist Crime and Operations Directorate's Homicide Command, dat geografisch onderverdeeld was in vijf gebieden: west, centrum, oost, noord en zuid. Ieder gebied werd geleid door een *detective superintendent*. Voor ieder gebied waren er vier Major Investigation Teams, die elk onder leiding stonden van een inspecteur. Zodra de MIT's het te druk hadden, kwam het Motief-team in actie. Het team had meer vrijheden en was bevoegd in heel Londen. Oftewel, geen gedoe met andere teams van andere gebieden, zoals nu vaak het geval was.

Atticus had als inspecteur de leiding over het team, Reynou werkte voornamelijk als fotograaf en Gabriel was aan het team toegevoegd als forensisch rechercheur. En dan was er nog Toby, die voornamelijk van achter zijn computer werkte en informatie tevoorschijn wist te toveren die al diverse keren cruciaal was gebleken tijdens moordonderzoeken.

Reynou had pas door dat Martha was weggelopen toen ze met nog een stoel terugkwam. ‘Ga maar zitten,’ zei ze tegen Reynou.

Dankbaar liet Reynou zich op de stoel zakken. Alle emoties deden haar knieën knikken. Dit was een wereld die ze niet kende. Door haar werk bevond ze zich altijd aan de andere kant van het leven, die van de dood. Als Samuel nog geleefd had, zouden ze dan ondertussen een kind gehad hebben? Natuurlijk hadden ze over kinderen gesproken, maar nooit concreet. Ooit, ergens in de toekomst. Reynou was, gezien haar verleden, iets voorzichtiger in het uiten van die wens.

Zou ze ooit moeder worden?

Wilde ze ooit moeder worden?

Hoe bizar was het dat ze hier was om voor het kind van Philippa te zorgen? Ze waren rivalen geweest. Een paar maanden geleden was Atticus’ ex plotseling in Londen opgedoken en had aangekondigd in verwachting te zijn van zijn kind. Het was duidelijk geworden dat ze Atticus terug wilde, maar hij had voor Reynou gekozen. Tenminste, tot Benja zich had aangekondigd. Het jongetje vocht voor zijn leven en Atticus had ervoor gekozen om er voor zijn gezin te zijn. Benjamin had zijn beide ouders nodig, vond hij. Het was een keuze die haar hart had gebroken, maar die ze begreep, die ze zelfs respecteerde. Zo’n man was Atticus. Benjamin ging voor alles en iedereen. Ook voor haar.

Ze stak haar vinger uit en aaide Benja over zijn wangetje, dat zacht was. Hij smakte zachtjes met zijn lippen.

‘Hij heeft honger,’ zei Atticus. ‘Wil je hem de fles geven?’

Verschrikt keek ze Atticus aan. ‘Eh...’

‘Je zult het toch een keer moeten doen.’

Ze knikte. Ze had beloofd hem te helpen. Ze wilde hem ontlasten, niet belasten. Bijna geroutineerd pakte Atticus het bundeltje van zijn borst en verplaatste het naar haar. Als vanzelf sloten haar armen zich rond het kleine, warme lijfje. In haar neusgaten drong zich een bedwelmende babygeur, die haar onmiddellijk deed glimlachen. Reynou hield van haar comfortzone – dat deed een grillige jeugd met je – en op dit moment bevond ze zich ver daarbuiten, niettemin voelde het geruststellend goed.

‘Ik ga zijn flesje halen,’ zei Atticus. ‘Zit je goed zo?’

‘Ja.’ Haar stem klonk schor.

‘Papa komt zo terug, schatje.’

Ergens verwachtte Reynou dat Benjamin zou gaan huilen nu hij de aanwezigheid van zijn vader niet langer voelde, maar dat was niet het geval. Hij leek intens tevreden. Vol

verwondering keek ze op hem neer. Alles aan hem was klein, zijn wenkbrauwen, zijn wimpers, zijn neus, en toch was alles aan hem compleet en perfect.

Ze dacht aan haar eigen moeder die, vermoedelijk, ergens rondzwierf in Londen. Een paar maanden geleden had ze besloten dat ze naar haar op zoek wilde gaan, tot grote woede van Gabriel. Door alles wat er was gebeurd, had ze er geen tijd voor gehad. Of had ze er geen tijd voor willen maken?

Benjamin bewoog en zuchtte diep. Het deed haar glimlachen. Misschien kon ze zich beter concentreren op de mensen die wél in haar leven waren.

Enkele weken later

Atticus nam een slok van zijn koffie en keek om zich heen. Hij bevond zich in de kantine van St. Mary's Hospital. Hij kwam net bij Gemma vandaan. Reynou was bij Benjamin. Het gaf hem de tijd om even rustig te zitten en na te denken. Die momenten waren er de afgelopen weken steeds vaker, dankzij Reynou. En dankzij Emmy.

Zodra Reynous pleegmoeder had gehoord wat er was gebeurd, had ook zij haar hulp aangeboden. Het hoofd van NICU had er, net als bij Reynou, geen probleem van gemaakt dat ook Emmy de zorg voor Benjamin op zich nam. Volgens haar bevond Atticus zich in een 'uitzonderlijke positie' vanwege Philippa en ze begreep dat hij alle hulp nodig had die hij kon krijgen.

Om eerlijk te zijn zou hij het zonder Reynou en Emmy ook niet gered hebben. Hij voelde zich aan alle kanten tekortschieten. Benjamin werd weliswaar goed verzorgd op de NICU, maar Atticus wilde er zo veel mogelijk voor hem zijn. Alleen ging dat ten koste van hemzelf. Iets wat hij pas had ingezien na een gesprek met de ziekenhuispsycholoog, die ouders van couveusebaby's ondersteunde. Normaal gesproken waren er twee ouders. Hij was alleen. De psycholoog had hem duidelijk gemaakt dat hij pas voor Ben kon zorgen als hij eerst voor zichzelf zorgde. En dat het oké was om hulp te aanvaarden.

Atticus had het gevoel dat hij Philippa's afwezigheid moest compenseren. Het jongetje had het al zo zwaar te verduren. Dat Philippa er niet was, ook al kon ze er niks aan doen omdat ze zelf ziek was, had invloed op Benjamin. Atticus had gezien hoe andere baby's reageerden op de aanwezigheid van hun moeder – hun stem, hun warmte, hun geur – en dat moest Benjamin allemaal ontberen.

Dat hij niet Benjamins vader was, had hij verzwegen omdat het alleen maar gedoe zou opleveren. En wat als Philippa loog? Ze loog immers over alles. De eerste dagen na haar bewering dat hij niet Benjamins vader was en haar plotselinge verdwijning had hij een DNA-test willen laten uitvoeren. Nu twijfelde hij echter, want wat gebeurde er met Benjamin als hij inderdaad niet zijn biologische vader bleek te zijn? Dan kwam Benjamin misschien in vreemde handen terecht. Dankzij Reynou en haar broer wist hij al dat pleegzorg geen pretje was, al wist hij ook dat er goede pleegouders bestonden. Zoals Emmy. En ongetwijfeld waren er een heleboel kinderloze echtparen die stonden te springen om de zorg voor Benjamin op zich te nemen.

Atticus had veel om over na te denken, zoals zijn baan. Hoe kon hij in zijn eentje voor Benjamin zorgen als hij weer aan het werk moest? Wat als hij weer ziek werd? Moest hij naar Nieuw-Zeeland verhuizen, zodat zijn familie hem kon helpen? Maar wat als hij daar geen werk vond? Wilde hij in Londen blijven? Toeristen zagen alleen de vele culturele schatten, de majestueuze gebouwen, de musea, de sfeervolle kroegjes en de brede winkelstraten, maar hij zag vooral veel beton, kleine parkjes met deprimerend groen, een tekort aan zon, druilerige regen, smog, verkeersopstoppingen, uitlaatgassen en massa's mensen. Er waren miljoenen Londenaren die hun kinderen hier grootbrachten, maar de gedachte alleen al deprimeerde hem. Hij gunde Benja de vrijheid die hij zelf ook had genoten. Ruimte om te ravotten met vrienden, urenlang dwalen door weilanden, hutten bouwen in de bossen. Waar hij was opgegroeid, hoefde je niet bang te zijn voor auto's die je van de sokken reden als je op straat fietste of speelde.

En dan was er nog de situatie met Reynou. En Philippa, die van de aardbodem leek te zijn verdwenen. Hij keek op zijn mobiel. Vanochtend had hij, zoals elke dag, een aantal foto's naar Philippa gestuurd, vergezeld van de laatste stand van zaken omtrent Benja's gezondheid. Philippa reageerde nooit. Hij kon ook niet zien of ze zijn berichten had gelezen, omdat ze de vinkjes had uitgezet. Op een dag zou ze reageren, hield hij zichzelf voor. Hij deed het voor Benja. Het jongetje had zijn moeder nodig. Wat als Philippa terugkwam? En wat als ze dat niet deed? Ze reageerde ook niet op zijn ingesproken berichten. Haar familie en vrienden hadden evenmin iets van haar gehoord, dat beweerden ze tenminste.

Het gesprek met Gemma had hem enigszins rust gegeven. Ze mocht dan bekendstaan als een harde tante, en dat was ze ook, maar haar loyaliteit aan wat ze beschouwde als 'haar mensen' stond buiten kijf. Atticus wist dat ze van hogerhand genoeg te verduren kreeg – het Motief-team was haar geesteskind en er waren heel wat hoge heren die niets liever wilden dan dat Gemma op haar bek ging – maar ze voerde geen enkele druk op hem uit om zo snel mogelijk terug te komen. 'Familie is belangrijker,' had ze gezegd en hij had gemeend een zweem van spijt in haar stem te horen. Gemma was gescheiden en kinderloos.

Hij had niet durven vragen naar de status van het team. Drie van de vier leden waren met verlof. Hij vanwege Benjamin, Reynou omdat ze de dood van Samuel moest verwerken en Gabriel omdat Ayse een paar weken terug was vermoord door, vermoedelijk, een van haar broers. Ayse was aio geweest aan het University College London, waar Gabriel bij de master Crime and Forensic Science een dag in de week les gaf.

Ayse was moslim en met haar zesentwintig jaar werd ze binnen de moslimgemeenschap al aangemerkt als een probleemgeval. Haar familie had niet eens gewild

dat ze ging studeren, en de druk om te trouwen nam toe. Haar broers hadden lucht gekregen van Gabriels belangstelling voor hun zus en als waarschuwing hadden ze hem een paar flinke tikken verkocht. Niet veel later had Ayse ontslag genomen en zich verloofd, zij het niet met Gabriel. Een paar weken later had ze die verloving verbroken en Gabriel gevraagd of ze bij hem kon logeren. En toen was ze slachtoffer geworden van eerwraak, al kon de politie dat niet bewijzen.

Het verlof van Reynou was van korte duur geweest, omdat de politiepsycholoog die ze bezocht was vermoord en het Motief-team het onderzoek op zich had genomen. Daarna was ze opnieuw met verlof gegaan, maar Atticus had geen idee hoe het inmiddels met haar ging. Daar praatten ze niet over. Ze hadden het alleen over Benjamin, hoeveel hij had gedronken, hoeveel hij had geplast en gepoept. Als hij kwam, ging zij weg en andersom.

Het was verwarrend.

Hij was al die tijd van Reynou blijven houden. Niet dat het uitmaakte. Hij kon niet van haar verwachten dat ze nog van hem hield, niet nadat hij hun relatie had verbroken.

Zijn gedachten werden onderbroken toen een oudere man voor zijn tafeltje bleef staan. Hij hield een enigszins verfromfaaide foto omhoog. ‘Heb jij mijn dochter gezien?’

De man was grijs en zijn schouders waren gekromd door de ouderdom, net als zijn vingers, die trilden toen hij de foto voor Atticus’ gezicht hield. Hij droeg een vest waarvan de knopen verkeerd waren dichtgemaakt, waardoor het scheef zat. Hij zag er wat geagiteerd uit.

Iets zei Atticus dat de man verdwaald was. In de war. Hij gebaarde naar de stoel tegenover hem. ‘Gaat u maar even zitten, dan kan ik de foto wat beter bekijken.’

De man deed wat hij vroeg. Atticus stelde zichzelf voor.

‘George Banks,’ zei de man.

‘Meneer Banks...’

‘George,’ zei de man. ‘Meneer Banks is mijn vader.’

‘George,’ herhaalde Atticus. Hij pakte de foto op, die George op tafel had gelegd. Er stond een heel gezin op de foto. Moeder, vader en twee meisjes. Het ene meisje stond voor haar vader, het andere was nog maar een baby en werd vastgehouden door haar moeder. Ze waren allebei in het roze gekleed. ‘Welke dochter bedoelt u?’

Een trillende wijsvinger tikte op de baby.

‘Wat is er met haar gebeurd?’

‘Ze is verdwenen. Er was een brand.’ George fronste, alsof hij moeite moest doen om zich te herinneren wat er was gebeurd. Waterige ogen keken Atticus aan. ‘Ik mis haar. Zo vreselijk veel.’

Vanuit zijn ooghoeken zag Atticus een bekende gestalte opdoemen. Toby. Wat deed hij hier? Er lag een paniekerige blik op Toby's gezicht en hij keek zoekend om zich heen.

'Toby!' riep Atticus en hij stak zijn hand op.

De paniek op Toby's gezicht maakte plaats voor opluchting toen hij George zag zitten. 'Hier ben je,' verzuchtte hij, toen hij bij hun tafeltje was gekomen. 'Ik zei toch dat je op me moest wachten?'

'Duurde te lang,' mopperde George.

Toby wendde zich tot Atticus. 'Dit is mijn vader.'

Atticus probeerde zijn verrassing te verbergen. George leek veel te oud om Toby's vader te zijn, eerder zijn grootvader. Toby praatte nooit over zijn privéleven.

'Ik ben geen klein kind,' mompelde George.

'George hield me gezelschap,' zei Atticus.

Toby keek op zijn horloge. 'Verdomme, pap, nu hebben we de bus gemist.'

'Je mag niet vloeken,' zei George.

'Nu jullie toch de bus gemist hebben,' begon Atticus. 'Laat me een kop koffie voor jullie halen. Ga zitten,' zei hij tegen Toby. Heel even leek Toby te willen protesteren, maar hij gaf toe.

Even later kwam Atticus terug met drie koppen koffie. George deed een paar suikerklontjes in zijn koffie. Terwijl hij met zijn lepeltje roerde, keek hij gefascineerd naar de ronddraaiende vloeistof.

'Je hebt het niet van een vreemde,' zei Atticus tegen Toby, die altijd op zoetigheid aan het kauwen was.

Toby's glimlach bereikte zijn ogen niet, waardoor Atticus zich afvroeg hoe de relatie met zijn vader was.

'Het wordt voor mijn moeder steeds moeilijker om voor hem te zorgen,' zei Toby. 'Daarom waren we hier. Hij moet eigenlijk naar een verzorgingstehuis, maar daar hebben we een indicatie voor nodig. Als mijn moeder meegaat, dan krabbelt ze terug, omdat ze zich schuldig voelt. Daarom ben ik nu mee,' legde Toby uit, terwijl hij naar zijn vader keek. Die leek hem niet te horen. Toby richtte zijn blik op Atticus. 'Hoe is het met Benjamin?'

'Hij is een vechter.'

'Dat heeft-ie vast van zijn vader.'

Zijn woorden zorgden ervoor dat zijn hart pijnlijk samentrok. Toby moest eens weten. Hij zou eraan moeten wennen, want dit was vast niet de laatste keer dat iemand zoiets tegen hem zei. Dit gevoel was het startsein voor allerlei vragen. Moest hij op zoek gaan naar

Benjamins biologische vader? Zou Philippa terugkomen en hem opeisen? Zijn naam stond weliswaar op de geboorteakte, maar kon hij daar rechten aan ontlennen? Kon Benjamin bij hem blijven? Moest hij Benjamin op een dag vertellen dat hij niet zijn biologische vader was?

Zijn oog viel op de foto die nog steeds op tafel lag. Hij wilde hem pakken, maar George was hem voor en klemde de foto beschermend tegen zijn borst. Boos keek hij Atticus aan.

‘Je vader had het over zijn dochter?’ zei Atticus.

Toby sloeg zijn koffie achterover. Heel even was Atticus bang dat Toby ervandoor zou gaan en de luiken weer dicht zou doen, om daarmee de glimp die Atticus van zijn privéleven had opgevangen weer aan het zicht te onttrekken.

‘Het is een lang verhaal,’ zei Toby.

‘Ik heb alle tijd.’